

Porcelain unicorn.

Z pohledu holčičky (Jane)

Jsem už pár týdnů sama v našem domě. Maminku s tatínkem někam odvezli nějakí pánové. Říkali, že se pro mě vrátí, že se nemám bát. Prý mě hvězdička, kterou mám našitou na kabátu, ochrání. Ráda bych si hrála po celém domě, ale maminka říkala, ať se radši schovám do skrýše, kterou mi připravila. Dala mi tam i nějaké hračky a porcelánového jednorožce pro štěstí a na chvíle, kdy se mi po ní bude stýskat. Stýská se mi často a tak k sobě pevně tisknu jednorožce a myslím na maminku s tatínkem. Doufám, že se brzy vrátí.

Když jsem zaslechla zvuk rozbitého skla, honem rychle jsem se utíkala schovat do skrýše. Bála jsem se. Držela jsem jednorožce a jakoby mi říkal: „Jane, buď potichu a já tě ochráním. Jsem přeci kouzelný. Nedopustím, aby se ti něco stalo.“

Slyšela jsem kroky a škvírou jsem viděla nějaké chlapce ve stejném zvláštním oblečení. Koukali po domě a přehazovali nám věci. Blížili se k mému úkrytu. Chtěla jsem se schovat hlouběji, ale bouchla jsem ramenem do stěny a byla jsem prozrazena. Tušila jsem, že budou hledat příčinu toho zvuku. Seděla jsem a čekala, co se bude dít. Najednou jsem spatřila velké modré oči, které na mě pátravě hledí. Následně mě vyděsilo světlo zapalovače a já rychle lezla hlouběji do úkrytu. Tiskla jsem k sobě porcelánového jednorožce a potichu mu šeptala: „Maminko? Slyšíš mě? Někdo tu je a já se bojím.“ Pak jsem si vzpomněla na hvězdičku, která mě chrání. Zavřela jsem oči a představovala jsem si, že už jsem s maminkou a tatínkem.

Velké modré oči mě našly. Ty oči patřily chlapci. Zaujatě na mě hleděl. Cítila jsem, že mi nechce ublížit. Vypadal vyděšeně, více než já. Rozhodla jsem se mu dát svého jednorožce pro štěstí. Já mám totiž ještě hvězdičku. Když uviděl mou hvězdu řekl: „, Nikdy jsem ji neviděl zblízka.“ Byla jsem ráda, že se mu líbí. „Pěkná, že?“ Odvětila jsem.

Slyšeli jsme rány a více kroků. Chlapec asi věděl, co se děje a stručně na mě křikl: „Zmiz!“ Nechápala jsem, seděla jsem stále jako přikovaná a utekla jsem až na druhé okřiknutí. Slyšela jsem hlasy. Bála jsem se tak jsem utekla. Toho chlapce jsem potkala před více jak padesáti lety. Uvědomila jsem si, že jsem usnula v křesle. Probudil mě až zvonek. Nikoho jsem nečekala. Ospale jsem otevřela dveře a uviděla jsem z počátku neznámého muže. Měl modré oči...na ty oči nikdy nezapomenu. Byl to on, můj zachránce. Byla jsem velmi šťastná, že žije a že mě našel. Pozvala jsem ho dovnitř. Usadili jsme se v obývacím pokoji a on mi podal krabici se slovy: „Pro štěstí.“ Byla jsem překvapená a nechápala jsem. Pomalu jsem otevřela krabici a uvnitř jsem spatřila porcelánového jednorožce. Do očí se mi vlily slzy. Pohlédla jsem na muže a nedokázala jsem v tu chvíli nic říct. Dal mi jedinou věc, která mi po mamince zbyla. Byla jsem mu nesmírně vděčná, jak za jednorožce, tak za svůj život. Po zbytek dne, jsme si navzájem vyprávěli. Říkal, že věděl, že mě pomocí porcelánového jednorožce najde.

Roubínková Julie, 1.A